

F.t.l. vedr. beskæftigelsesfremmende foranstaltninger
Lovforslag nr. L 157. Fremsat den 28. februar 1980 af indenrigsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner

§ 1

I lov nr. 488 af 14. september 1977 foretages følgende ændringer:

1. I § 1 ændres »1978-1980« til:
»1978-1983«.

2. § 2, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. For regnskabsårene 1979-1983 afsættes pr. indbygger den 1. januar hvert af de nærmest foregående år samme beløb som for 1978 reguleret i overensstemmelse med den forventede pris- og lønudvikling i hvert

af årene.«.

3. § 3 affattes således:

»§ 3. Beløb, som kommuner og amtskommuner ikke i løbet af hvert af de i § 1 nævnte regnskabsår har anvendt til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, indbetales til staten efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse til anvendelse til beskæftigelsesfremmende formål.«.

§ 2

Loven har virkning fra 1. januar 1981.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Ved lov nr. 488 af 14. september 1977 om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner skabtes der grundlag for, at kommuner og amtskommuner i årene 1978-80 kunne inddrages i gennemførelsen af den daværende regerings beskæftigelsesplan (beskæftigelsesplan II) ved at iværksætte en række ekstraordinære foranstaltninger med det formål at formindske arbejdsløsheden blandt unge. Loven behandledes af folketinget i folketingsåret 1976-77, 2. samling (Folketingets Forhandlinger, spalte 5879-5880, 5915-6001, 6812-6330 og 6624-6626).

I en fællesrapport fra arbejdsministeriet, undervisningsministeriet og indenrigsministeriet, »Indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden, 1978«, er der foretaget en foreløbig vurdering af de virkninger, loven har haft på ungdomsarbejdsløsheden. Selv om der, som nævnt, er tale om foreløbige vurderinger, idet rapporten kun omfatter et enkelt år (1978), finder regeringen det berettiget at konkludere, at lovens virkninger har været positive. Godt 30.000 unge fordelt nogenlunde ligeligt mellem mænd og kvinder har været omfattet af indsatsen. I betragtning af, at 1978 var det første år, hvori loven virkede, og at kommuner og amtskommuner følgelig havde ringe tid til at planlægge indsatsen, er der grund til at antage, at disse positive virkninger ikke blot vil kunne fastholdes i de kommende år, men forstærkes.

På dette grundlag foreslår regeringen som led i beskæftigelsesplanen for perioden 1981-1983, at lov om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner videreføres uændret indtil udløbet af 1983.

Uanset at den gældende lov, som nævnt, har haft positive virkninger på ungdomsarbejdsløsheden, har de hidtidige erfaringer dog vist, at ikke alle unge har modtaget tilbud om uddannelse eller beskæftigelse, samt at en del unge efter at have deltaget i en af de nuværende beskæftigelsesplaners aktiviteter atter er vendt tilbage til arbejdsløsheden. Udviklingen har tillige vist en markant hø-

jere arbejdsløshed blandt unge kvinder end unge mænd. Over for disse grupper er der behov for en intensiveret indsats.

Det er regeringens opfattelse, at denne indsats på lidt længere sigt bør have karakter af en landsdækkende ungdomsgarantiordning med det sigte, at alle ledige unge under 25 år garanteres et tilbud om uddannelse eller beskæftigelse.

Med henblik på at forberede grundlaget for at indføre en sådan ungdomsgarantiordning agtes der derfor i 1980 iværksat forsøg med garantiordninger i to amter. I 1981 tænkes forsøgene udvidet med flere amter, således at den landsdækkende ordning kan indføres på grundlag af et tilstrækkeligt erfaringsmateriale.

Den nærmere udformning af indholdet af den landsdækkende ordning - herunder opgavefordeling og finansieringsform for denne - vil først ske, når forsøgsperioden er afsluttet og vil kræve selvstændige lovgivningsinitiativer over for folketinget.

Forsøgsordningerne vil omfatte en aktiv opsøgnings af de unge kombineret med en grundig individuel uddannelses- og erhvervsvejledning samt et garanteret tilbud først og fremmest om en kompetencegivende uddannelse. Kombineret uddannelses- eller beskæftigelsestilbud og jobtilbud af mindst ni måneders varighed kan dog komme på tale. Jobtilbud skal så vidt muligt ske i den private sektor, og der skal så vidt muligt være tale om jobs, der forøger muligheden for varig beskæftigelse eller motiverer til kompetencegivende uddannelse. Kan et privat jobtilbud ikke fremskaffes, undersøges muligheden for, at kommunen tilbyder et job i egen forvaltning eller anden offentlig virksomhed. Et dette ikke muligt, forsøger amtskommunen at tilvejebringe et jobtilbud. Ordningen bygger således på de samme principper som de gældende regler om jobtilbud til langtidsledige, jfr. § 97 b i arbejdsministeriets lovebekendtgørelse nr. 308 af 29. juni 1979 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Uanset hvilket garantitilbud den unge vælger, vil der ske en opfølgning i garantiperioden for at

forberede en udslusning til en efterfølgende uddannelse eller beskæftigelse.

Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

I de amtskommuner, hvor der ikke iværksættes forsøgsordninger, vil den foreslåede forlængelse af loven ikke medføre yderligere økonomiske og administrative konsekvenser hverken for kommuner og amtskommuner eller for staten, idet det styrings- og organisationsapparat, der er opbygget i forbindelse med den nugældende lov, forbliver uændret.

I de to amter, hvor forsøgsordningerne iværksættes, er udgangspunktet ligeledes det eksisterende styrings- og organisationsapparat. Der vil dog især ved det opsøgende arbejde være behov for lokalt at udforme et tæt samarbejde mellem arbejdsformidlingen, amtskommunen og de enkelte kommuner. Midlerne til forsøgsordningen skal dels afholdes af de midler, som kommuner og amtskommuner afsætter i henhold til gældende lov, dels af et særligt statsligt tilskud, som gives til hvert forsøgsområde.

Det direkte statslige ressourcebehov i forbindelse med forsøgene i 1980 er opgjort til 25,0 mill. kr. og er bevilget ved akt nr. 219 af 20. februar 1980 (indenrigsministeriet), akt. nr. 215 af 20. februar

1980 (arbejdsministeriet) samt akt. nr. 211 af 20. februar 1980 (undervisningsministeriet). For 1981 og 1982 er det statslige tilskud beregnet til 90 mill. kr. hvert år. I 1983, hvor en landsdækkende ordning forventes igangsat, vil statstilskuddet andrage ca. 300 mill. kr.

Forhandlinger om lovforslaget

De kommunale organisationer samt Københavns og Frederiksberg kommuner er på et møde i indenrigsministeriet den 25. februar 1980 blevet orienteret om lovforslagets indhold.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

1-2. Der henvises til de almindelige bemærkninger.

3. Efter indførelsen af den særlige beskæftigelsesordning for langtidsledige (jfr. § 97 b i arbejdsministeriets lovebekendtgørelse nr. 308 af 29 juni 1979 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.) skønnes det ikke nødvendigt at opretholde den hidtidige adgang for kommuner og amtskommuner til at anvende uforbrugte midler efter nærværende lov til foranstaltninger som nævnt i § 97 a i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. I § 1 ændres »1978–1980« til: »1978–1983«.

§ 1. Til fremme af beskæftigelsen iværksætter kommuner og amtskommuner i regnskabsårene 1978–1980 ekstraordinære foranstaltninger til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

2. § 2, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. For regnskabsårene 1979–1983 afsættes pr. indbygger den 1. januar hvert af de nærmest foregående år samme beløb som for 1978 reguleret i overensstemmelse med den forventede pris- og lønudvikling i hvert af årene.«.

Stk. 2. For regnskabsårene 1979 og 1980 afsættes pr. indbygger den 1. januar 1978 og 1. januar 1979 samme beløb som for 1978 reguleret i overensstemmelse med den forventede pris- og lønudvikling i hvert af årene.

3. § 3 affattes således:

»§ 3. Beløb, som kommuner og amtskommuner ikke i løbet af hvert af de i § 1 nævnte regnskabsår har anvendt til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, indbetales til staten efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse til anvendelse til beskæftigelsesfremmende formål.«.

§ 3. Beløb, som kommuner og amtskommuner ikke i løbet af hvert af de i § 1 nævnte regnskabsår har anvendt til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, indbetales til staten efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse til anvendelse til beskæftigelsesfremmende formål, såfremt kommuner og amtskommuner ikke har kunnet anvende disse til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger af den i § 97 a i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. omhandlede art.